

Arrest

nr. 91 390 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 januari 2011 het Rijk binnen en diende op 28 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 23 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, soenniet zijn en afkomstig zijn van het dorp Kamoke in het district Gujranwala (Punjab). U zou nooit politiek actief zijn geweest. Sinds uw geboorte zou u slechtziend zijn. Uw zicht zou doorheen de jaren verslechterd zijn. In april 2005 zou u in Gujranwala gehuwd zijn. Drie maanden na uw huwelijk zou u met uw echtgenote in Karachi zijn gaan wonen. Uw familie zou rijst hebben verhandeld en verlies hebben geleden. Hierdoor zouden meningsverschillen zijn ontstaan tussen u en uw familie waardoor u besloot in Karachi te gaan wonen. In Karachi zou u zich in 'Orangi Town' hebben gevestigd. U zou er een kledingwinkel zijn begonnen en één medewerker in dienst hebben genomen.

U verklaarde dat er in Karachi rellen zijn tussen MQM en Pathanen (Pathun). Rond 15 december 2010 zou er voor uw winkel een schietpartij hebben plaatsgevonden. Pathanen zouden een lid van MQM hebben doodgeschoten. U zou geen getuige zijn geweest van de schietpartij daar u zich op dat moment achteraan in uw winkel bevond. Na dit incident zou u problemen hebben gekregen. De politie zou u lastiggevallen hebben om verklaringen over het incident af te leggen en de daders te noemen. Kort na het incident zou de politie naar uw winkel zijn gekomen en u naar het politiekantoor in de buurt van uw winkel hebben meegenomen. Sommige agenten zouden u gezegd hebben dat u moest verklaren dat Pathanen de daders waren, anderen zouden u gezegd hebben dat het slachtoffer gedood was door MQM zelf. Tussen 15 december 2010 en het einde van december 2010 zou u meer dan tien keer naar het politiekantoor zijn meegenomen, maar uw verklaringen zouden uiteindelijk nooit zijn afgenomen of genoteerd. Na enkele uren wachten in het politiekantoor zou u telkens hebben mogen beschikken.

Vier dagen na het schietincident zou u door bebaarde mannen (door u Pathanen genoemd) zijn meegenomen. Zij zouden een tulband op het hoofd hebben gehad waarmee ook deels hun gezicht was bedekt waardoor zij voor u onherkenbaar waren. Zij zouden u in een auto hebben gezet en naar een kamer hebben gebracht. Tijdens uw opsluiting zou u geslagen en geschopt zijn. Uw belagers zouden u gewaarschuwd hebben om geen verklaringen aan de politie over de schietpartij af te leggen. Na enkele uren zou u vrijgelaten zijn.

Rond 24 december 2010 zou u een tweede keer door Pathanen zijn meegenomen. Opnieuw zouden er mensen naar uw winkel zijn gekomen en u hebben meegenomen. Ze zouden ermee bedreigd hebben u te doden indien u hen bij de politie als de daders van de schietpartij zou noemen. Enkele uren later zou u vrijgelaten zijn.

Eind december 2010 zou u een laatste keer naar het politiekantoor zijn meegenomen. De politie zou u gezegd hebben dat u Karachi niet mocht verlaten zodat u verklaringen kon komen afleggen. U zou de politie hebben gemeld dat u was ontvoerd. De politie zou u toen hebben beloofd dat zij dit zouden onderzoeken. Zij zouden u hebben verteld dat zij u zouden oproepen indien zij iemand hadden opgepakt.

Eind december 2010 zou u uw echtgenote en uw drie kinderen naar Gujranwala (Punjab) hebben gestuurd. Zij zouden er afwisselend bij uw ouders en uw schoonouders verblijven. In de maand januari 2011 zouden aanhangers van MQM en Pathanen nog verschillende keren naar uw winkel zijn gekomen. Aanhangers van MQM zeiden dat u bij de politie moest verklaren dat Pathanen hun partijgenoot hadden gedood. Pathanen zouden ermee bedreigd hebben u te doden indien u hen als daders zou aanduiden.

Op 26 januari 2011 zou u per vliegtuig uit Karachi zijn vertrokken en via Abu Dhabi naar Nederland zijn gereisd, waar u op 27 januari 2011 zou zijn aangekomen. Dezelfde dag zou u met een auto naar België zijn doorgereisd. Op 28 januari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw gezin zou nog steeds in Gujranwala bij uw familie of uw schoonfamilie verblijven.

Uw echtgenote zou kort na uw vertrek uit Pakistan enkele keren telefonisch zijn bedreigd. Sinds uw echtgenote haar telefoonnummer wijzigde, zou zij geen problemen meer hebben gekend.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te moeten koesteren. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan problemen kreeg nadat voor uw kledingwinkel in Karachi een aanhanger van MQM door een Pathaan werd doodgeschoten. U verklaarde enerzijds problemen te hebben gekend met de politie die uw verklaringen over de daders wil. Anderzijds zou u problemen hebben gehad met de betrokken partijen zelf in het incident, met name aanhangers van MQM en Pathanen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen.

Ten eerste is het uitermate merkwaardig dat u de naam van de persoon die voor uw winkel werd doodgeschoten niet kent. Het is weinig waarschijnlijk dat u de naam van het slachtoffer in het politiekantoor of van de betrokken partijen bij de schietpartij die voor u problemen creëerden (aanhangers van MQM en Pathanen) nooit zou hebben vernomen (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Verder is het uitermate vreemd dat u niet wist dat MQM, de partij waartoe het slachtoffer zou behoren, voluit 'Muttahida Quami Movement' wordt genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Evenmin wist u dat de partij die Pathanen vertegenwoordigt en waarmee u problemen zegt te hebben gekend ANP of voluit 'Awami National Party' wordt genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Van iemand die beweert verschillende jaren in Karachi te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.9) en zijn land bovendien omwille van problemen met aanhangers van MQM en de partij van de Pathanen te hebben verlaten, kan verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). In dit verband is het verder merkwaardig dat u niet wist dat MQM de grootste etnische bevolkingsgroep in Karachi, met name de 'Mohajirs', vertegenwoordigt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Van iemand die stelt dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten tengevolge problemen met deze groeperingen, kan aangenomen worden dat hij doorheen zijn problemen en doorheen zijn interesse in z'n eigen lot, een begin aan kennis over deze groeperingen bezit. Dat dit in uw geval allerminst het geval is, roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gevraagd naar informatie over de MQM'ers waarmee u problemen kende en die u in uw winkel kwamen lastigvallen, slaagde u er niet in te antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22). Ook over de Pathanen die u lastigvielen in uw winkel kon u geen enkele informatie verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Ook dit is zeer merkwaardig en niet van aard om het geloof dat aan uw verklaringen wordt gehecht te ondersteunen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet kon antwoorden toen u werd gevraagd of de daders van de schietpartij al dan niet door de politie werden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Evenmin wist u of er naar aanleiding van de schietpartij een rechtszaak loopt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dat u over deze gegevens geen enkele informatie bezit en u zich hier evenmin grondig informeerde, is merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang. De geloofwaardigheid van uw asielverklaringen wordt verder ondermijnd door het feit dat u uitermate vage, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen aflegde aangaande de twee ontvoeringen door Pathanen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden.

Tijdens het interview voor het CGVS werd u gevraagd in detail en op een doorleefde manier toe te lichten wat u heeft meegemaakt tijdens de eerste. U verklaarde dat ze u ongeveer drie dagen na de schietpartij ergens brachten, u sloegen (ook op uw wangen) en u zeiden dat u geen verklaringen tegen hen mocht afleggen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Hierop werd u de vraag opnieuw gesteld om in detail uit te leggen wat u die dag allemaal heeft meegemaakt (door wie meegenomen, waar opgesloten, wat er gebeurde tijdens opsluiting, enz.) en werd u gewezen op het belang van het afleggen van gedetailleerde verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U haalde aan dat twee of drie dagen na het incident twee of drie mensen naar uw winkel kwamen, u in een auto lieten plaatsnemen en naar een kamer brachten waar u door verschillende personen werd geslagen en bedreigd om geen verklaringen tegen hen af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Meer spontane of gedetailleerde verklaringen wist u hierover niet af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Hierop werd u opnieuw de vraag gesteld wat u over desbetreffend incident nog meer kon vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). U verklaarde dat hetgeen u verklaarde alles is en herhaalde wat u eerder zei, namelijk dat ze u sloegen en ze u zeiden dat u aan de politie niet mocht zeggen dat zij de daders waren van de schietpartij (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Bovenstaande vage en stereotiepe antwoorden brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Ook toen u gevraagd werd om een toelichting te geven bij uw tweede ontvoering bleef u uitermate vaag. U kwam niet verder dan te zeggen dat er mensen kwamen en ze u meenamen voor drie à vier uur (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Hierop werd u opnieuw de vraag gesteld om desbetreffend probleem in detail toe te lichten en werd u erop gewezen dat het aan de asielzoeker zelf is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken (zie gehoorverslag CGVS, p.20-21). U herhaalde dat ze u kwamen halen en voegde eraan toe dat ze u naar dezelfde plaats brachten en zegt dat ze u er op wezen dat u niets mocht zeggen en ze u hierna vrijlieten (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Gevraagd hierop of u zich over desbetreffend incident meer details kan herinneren, moest u het antwoord wederom schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21).

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte waarom de politie precies uit was op uw getuigenis. Ten eerste verklaarde u uitdrukkelijk zelf dat u de moord niet heeft zien gebeuren (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U bevond zich op dit ogenblik in een achterkamer van uw winkel. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er verschillende getuigen van de moord (ondermeer uw medewerker) zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Rekening houdend met bovenstaande en het feit dat u slechtziend bent, dringt de vraag zich op waarom de politie precies uw getuigenis wilde (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.18 en p.22). Uw verklaring als zouden ze precies uw verklaringen willen omdat de moord voor uw winkel plaatsvond, is rekening houdend met voorgaande weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Verder is het uitermate merkwaardig dat de politie u meermaals naar het politiekantoor meeneemt voor het afnemen van een getuigenis, maar het uiteindelijk nooit tot een getuigenis is gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Voor wat betreft uw verklaring als zouden mensen van buiten Karachi worden lastiggevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.23), dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u de laatste maand voor uw vertrek uit Pakistan niet meer door de politie bent opgeroepen (zie gehoorverslag CGVs, p.18) en er in uw asielrelaas nergens aanwijzingen zijn dat u momenteel nog door de politie wordt gezocht.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel identiteitsstuk neerlegt. U legde enkel een geplastificeerde kleurenkopie neer van uw identiteitskaart die bovendien van zeer slechte kwaliteit is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook aangaande uw verblijf in Karachi, uw kledingzaak, de schietpartij voor uw winkel of uw problemen die u hierna kende, legde u geen enkel begin van bewijs neer. Alsook het door u neergelegde medisch attest (dd. 28 februari 2022) aangaande uw gezichtsproblemen is niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Rekening houdend met bovenstaande besluit het CGVS u zowel de status van vluchteling als de status 3 van subsidiaire bescherming te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4, § 1 en §2, a en b van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM, van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voor te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker enkel een geplastificeerde kleurenkopie van zeer slechte kwaliteit van een identiteitskaart voorlegt. Daar waar verzoeker meent dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist, merkt de Raad dan ook op dat, hoewel deze niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken, deze evenmin vaststaand zijn bij gebreke aan authentieke en genoegzaam verifieerbare documenten. De Raad ziet evenmin in waarom een handelaar zijn identiteit niet zou kunnen aantonen met authentieke identiteitsdocumenten.

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn vervolging door zowel de Pathanen als leden van de MQM geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker wenst een aantal ongeloofwaardigheden te weerleggen. Daar waar verzoeker de naam van het slachtoffer niet kent, voert verzoeker aan dat hij geen enkele band met het slachtoffer heeft en dat hij zich niet kan herinneren dat het ooit vermeld werd, althans hij heeft daar niet op gelet. Daar waar verzoeker niet weet waarvoor MQM en ANP staan, heeft verzoeker vanaf het begin gezegd dat hij niet in politiek geïnteresseerd is. Verzoeker woonde nog maar twee jaar in Karachi en was druk bezig zijn kledingwinkel draaiende te houden. Verder wou hij zich zo ver mogelijk houden van de conflictsituaties in Karachi. De MQM'ers en de Pathanen die hem kwamen lastigvallen in de winkel kende hij niet en

hadden altijd een sjaal voor hun gezicht. Hij kon dan ook onmogelijk meer gegevens over hen geven. Aangaande zijn onwetendheid inzake een mogelijke rechtszaak, vond verzoeker het van generlei waarde om zich op de hoogte te houden of er al dan niet een rechtszaak is, daar in Karachi moordpartijen dagdagelijks gebeuren en er van politie of justitie niets te verwachten valt. Zijn vragen zouden hem nog meer in de problemen kunnen brengen en indien hij via een tussenpersoon of een advocaat zou werken, zou het hem geld kosten.

3.2.2. Verzoekers verklaringen zijn over de hele lijn bijzonder vaag, lacunair, stereotiep en ongeloofwaardig. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk waarom hij, als slechtzienende die op het moment van de beschieting zich achteraan de winkel bevond en zodoende niets gezien heeft, ondervraagd zou worden wanneer zijn medewerker die voor de toonbank stond en de beschieting wel gezien heeft, niet ondervraagd werd (gehoor p. 10), laat staan dat verzoeker geïntimideerd en vervolgd zou worden door de MQM en de Pathanen om andersluidende verklaringen af te leggen of er het zwijgen toe te doen. Immers verzoekers getuigenis is gezien zijn slechtzienendheid en het feit dat hij de beschieting evenmin werkelijk meegemaakt heeft, van generlei waarde, zodat het evenmin logisch noch aannemelijk is dat hij hiervoor geïntimideerd zou worden. Voor zover verzoekers relaas al geloofwaardig zou zijn geweest – *quod non* – stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen enkele concrete indicatie inzake zijn relaas kan aandragen. Hij kent noch de naam van het slachtoffer, noch de benaming van de MQM of de ANP, noch wie zij vertegenwoordigen, kan geen echt concrete beschrijving van de leden van de MQM of de Pathanen geven die hem ontvoerden of anderszins intimideerden, weet niet of er een dader werd opgepakt, noch of er een rechtszaak werd opgestart, informeerde zich hier niet over en kan evenmin een gedetailleerde beschrijving geven van de twee ontvoeringen. Bovendien werd van verzoeker geen getuigenis afgenomen (CGVS-verhoor p.10).

De Raad ziet evenmin in waarom verzoeker zich niet zou informeren of zijn zaak zou bespreken met een advocaat, te meer nu hij hiervoor wel het land verlaat. Verder kan de Raad evenmin aanvaarden dat verzoeker de financiële kost van het raadplegen van een tussenpersoon of een advocaat inroept, terwijl hij wel minstens een veelvoud hiervan betaald heeft om naar Europa te komen. Verzoekers verschoningen kunnen dus allerminst worden aanvaard.

3.2.3. Verzoeker heeft verteld wat hij zich nog herinnerde. Het is mogelijk dat trauma's worden verdrongen (sic). De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch de bewering dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van zijn voorgehouden traumatische ervaringen. Hieruit blijkt eveneens dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld over feiten die hij zelf aanbrengt. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een getraumatiseerde toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

3.2.4. De door de commissaris-generaal correct weergegeven bijzonder vage, lacunaire, stereotiepe en ongeloofwaardige verklaringen raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Nochtans is de gevaarlijke veiligheidssituatie in Karachi ondertussen algemene kennis (stuk 3 en 4). Er wordt niet gemotiveerd waarom de situatie niet ernstig genoeg is. Er werden aan verzoeker quasi geen vragen gesteld over de geografie en dergelijke meer van Karachi teneinde te beoordelen of hij daar effectief heeft gewoond.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Daar waar verzoeker verder meent dat er niet gemotiveerd werd waarom de situatie in Karachi niet ernstig genoeg is, verwijst de Raad naar de volgende overweging in de bestreden beslissing: "*Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.*" Derhalve mist verzoekers opmerking feitelijke grond.

In zover verzoeker zich zou beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in de stad Karachi. In zover verzoeker verwijst naar de gevaarlijke veiligheidssituatie in Karachi en twee internetartikelen toevoegt, wijst de Raad erop dat Karachi een miljoenenstad en metropool is die weliswaar geteisterd wordt door rivaliserende bendes en criminele groeperingen die er soms bijzonder gewelddadige praktijken op na houden, doch dat dit spijtig genoeg geldt voor vele miljoenensteden en dat dit niet kan gelijkgesteld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in Karachi sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK